

Nr 44

Av herr **Hamrin m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Avsättning till fonden för idrottens främjande.*

Frågan om boxningen och dess skadeverkningar har gång efter annan varit föremål för riksdagens prövning, och starka betänkligheter mot sporten i fråga har därvid framkommit.

Att så är fallet förvånar icke. Det är här fråga om en företeelse, som synes väl förtjäna en närgången granskning. Mellan boxning å ena sidan och all verklig idrott å den andra förefinnes avgörande karaktärsolikheter. I själva boxningens idé ligger en avsikt, således något enligt tävlingsreglerna fullt tillåtet, att åsamka motståndaren de allvarligaste skador för att försätta denne i underläge, icke sällan i ett tillstånd av djup medvetslöshet (knockouten). Ständigt på nytt inträffar också dödsfall som följd av slagväxling i boxningsringen, och många av sportens utövare drabbas förr eller senare av psykisk och fysisk invaliditet. Någon motsvarighet till dessa medvetet och systematiskt iscensatta våldshandlingar går icke att påvisa inom någon annan idrottsgren.

I årets statsverksproposition (tionde huvudtiteln) föreslås, att till avsättning till fonden för idrottens främjande för budgetåret 1959/60 anvisas ett anslag av 11 miljoner kronor. Det framgår, att i fråga om medlens användning förbehåll alltfört icke sker beträffande någon enskild idrottsgren. Detta innebär i sin tur, att boxningssporten ånyo skulle komma att åtnjuta ekonomiskt stöd av staten. Vi finner detta förhållande klart otillfredsställande och hävdar, att ingen del av idrottsanslaget skall få disponeras till stöd åt boxningen.

Det har i den offentliga debatten kring dessa ting invänts, att en av riksdagen begärd, med vetenskapliga metoder genomförd undersökning av boxningshandlingens skadeverkningar borde avvaktas, innan eventuella åtgärder av något slag vidtoges mot sporten i fråga. Detta resonemang kan av oss icke godtas. Alldeles bortsett från det förhållandet att det synes stå i vida fältet, när den sålunda ifrågasatta undersökningen kan tänkas bli verkställd, finns starka skäl för riksdagen att omedelbart upphöra med en ekonomisk bidragsgivning åt boxningen. Vi förmenar nämligen, att en verksamhet, som medicinskt och mentalhygieniskt framstår som så tvivelaktig, att den måste anses sakna klara papper, icke bör i någon form stödjas. Dessutom må följande anföras. I ett i februari 1958 dagtecknat remissutlåtande över 1955 års idrotts- och friluftsutrednings betänkande har kungl. medicinalstyrelsen bestämt avrått statsmakterna från att hålla boxningssporten under armarna. Det hänvisades i detta sammanhang till

vissa undersökningar (företagna på amatörboxare), som tydligt påvisar de överhängande riskerna för uppkomsten av allvarliga hjärnskador vid boxningsmatcher.

Det har i den offentliga debatten också invänts, att amatörboxning (bedriven inom Riksidrottsförbundets ram) skulle — till skillnad från den yrkesmässigt utövade — icke ge anledning till betänkligheter av det slag som här anförts. Enligt vårt sätt att se föreligger här ingen avgörande skillnad. Det är fråga om våld som våld, och det är i det väsentliga alldeles samma regler som gäller. Allvarliga skadeverkningar uppstår i båda fallen. Dessutom bör uppmärksammas, att amatörboxningen är yrkesboxningens plantskola. Icke heller synes det argument, som gör gällande att skadorna inom amatörboxningen inte är större än inom andra idrottsgrenar, böra i detta sammanhang tillmätas någon betydelse. Vid veterligen all annan idrottsutövning är uppkommande skador att betrakta som olyckshändelser. Vad boxningen angår är — som förut påpekats — själva syftet att åsamka motståndaren skada och medvetet utövad misshandel tillåten.

Med hänvisning till vad som här ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen i anslutning till behandlingen av det av Kungl. Maj:t begärda anslaget till fonden för idrottens främjande på 11 000 000 kronor måtte besluta, att ingen del av detta anslag får disponeras för stöd åt boxningssporten.

Stockholm den 21 januari 1959

Yngve Hamrin

Einar Gustafsson
i Kärby

Eric Nelander

Erik Magnusson
i Tumhult

Henning Carlsson
i Huskvarna

Ove Gansmoe

Sigvard Rimås

Olof Johansson

Nr 45

Av herr **Hjalmarson m. fl.**, om utredning rörande förhöjda ortsavdrag för barnfamiljer vid beskattningen, m. m.

(Lika lydande med motion nr 34 i Första kammaren)

Stockholm den 21 januari 1959

Leif Cassel
T. G. v. Seth
Karin Wetterström

Tage Magnusson
M. Skoglund
Carl Östlund

Jarl Hjalmarson
Einar Haeggblom
Ernst V. Staxäng
Gunnar Heckscher
